

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o moratorium mieszkaniowym dla pozostających bez pracy.

Art. 1. W sprawach o eksmisję lokatorów z mieszkań jedno lub dwuizbowych, sąd może z urzędu lub na wniosek pozwanego zawiesić eksmisję na czas do trzech miesięcy, o ile takie zawieszenie jest usprawiedliwione położeniem pozwanego, w szczególności pozostawaniem jego bez pracy, spowodowanem niezależnymi od niego okolicznościami. W tym celu sąd ma prawo zbierać dowody z urzędu. Brak pracy dla pozwanego może być stwierdzony przez odpowiednie zaświadczenie państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

Udzielając zwłoki, sąd jednocześnie zawiadamia o tem najbliższy państwowy urząd pośrednictwa pracy tudzież zarząd gminy miejskiej lub wiejskiej, w której pozwany ma miejsce stałego zamieszkania.

Art. 2. Traci prawo do korzystania z moratorium mieszkaniowego robotnik, który na wezwanie państwowego urzędu pośrednictwa pracy nie przyjmie zaoferowanej mu pracy.

Art. 3. Przepisy niniejsze będą miały zastosowanie do tych miast i osad Państwa Polskiego, na które uzna za stosowne rozciągnąć je Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych. O dnośne uchwały Rady Ministrów winny być ogłaszane w Dzienniku Praw.

Art. 4. Właścicielom domów, dotkniętych tym dekretem, przyznane będą ulgi podatkowe; wysokość i rodzaj tych ulg określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 5. Przepisy niniejsze będą miały moc obowiązującą do dnia 1 lipca 1919 r. Rada Ministrów władną będzie uchylić powyższe przepisy

bądź wogóle, bądź też dla poszczególnych miejscowości państwa przed powyższym terminem, o czem winno być ogłoszone w Dzienniku Praw.

Art. 6. Minister Spraw Wewnętrznych wyda odpowiednie zarządzenia w celu wykonania niniejszych przepisów.

Dan w Warszawie, dnia 19 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

J. Moraczewski